

Startplaats in Italiaans ijs

Eén van de verleidingen die ik zelfs met moeite niet kan weerstaan is Italiaans ijs. De vijftienhonderd hoogtemeters die ik daarvoor moet overbruggen houden me niet tegen. Het vooruitzicht van de maagdelijk witte startplaats, hoog boven het ruwe natuurschoon, doet het hart van een schermvlieger te voet sneller kloppen.

Tekst en foto's: Peter Blokker

Ten noorden van het Comomeer, tegen de Zwitserse grens, ligt een paradijselijk mooi natuurgebied. Valchiavenna is met haar torenhoge watervallen, diepe kloven, groene dalen en besneeuwde toppen de geheime Italiaanse droombestemming voor hike & fly tochten. "Geheim", omdat er nagenoeg geen informatie te vinden is over vlieg mogelijkheden, terwijl het gebied veel potenties heeft. Officiële startplaatsen zijn hier niet en ook op internet is geen informatie over vliegstukken te vinden. Door de diepe ligging van het dal moeten er eerst minimaal duizend hoogtemeters geklommen worden om boven de boomgrens een startmogelijkheid te vinden. De kabelbaan vanuit het wintersportplaatsje Madesimo had me in een mum van tijd op de Pizzo Groppera (2948 m) kunnen afzetten, maar is momenteel buiten werking. Dit maakt mijn hike & fly plan niet alleen iets zinniger, maar zorgt er tevens voor dat ik deze berg voor mezelf heb. Vanuit Madesimo gaat het meteen steil omhoog en schieten de hoogtemeters onder je door. Het heeft niet mijn voorkeur om op het heest van de dag aan een beklimming te beginnen, maar door verplichtingen elders kan ik pas rond het middaguur starten. Een half uur later sta ik tweehonderdvijftig hoogtemeters boven het dal tussen een paar koeien. De alpage Motta di Sotto doet denken aan een Oostenrijkse alm, zij het niet dat de traditionele bouwwerken uit het fraaie lokaal gewonnen grijze gesteente zijn opgebouwd. De luie of beginnende hike & flyer vindt hier al een fraaie startplek bij een kitscherig groot kruis op een grasheuvel. Ik begin net warm te worden en ga door, hoewel de top van de Pizzo Groppera nu nog hoger lijkt dan vanuit het dal.

Een vervelende berghut

De kortste route is redelijk recht toe recht aan de berg op. Langer, maar landschappelijk fraaier, is het om de berg via de oostflank

te beklimmen. Deze route gaat langs de lieflijk gelegen Rifugio Chiavenna en het imposante stuwmeer Lago di Lei. Onderweg naar de berghut traverseert de route over de zuidflank van de berg. Het pad loopt nagenoeg evenwijdig aan de hoogtelijnen en zonder te stijgen zweeft ik toch onder de Italiaanse zon. Zo nu en dan kruist het pad een smeltwaterrieviertje, waarvan ik dankbaar gebruik maak om mijn veldfles te vullen. De Rifugio Chiavenna is een vervelende hut. Niet omdat de hut prachtig gelegen is aan een kristalhelder bergmeer dat uitnodigt tot baden, ook niet omdat de hut over een zonneterras beschikt en daar verfrissende drankjes en lekkere hapjes serveert. Vervelend, omdat je hier eigenlijk niet meer weg wilt. Niet voor niets kan je in de hut overnachten om hier te blijven genieten en je tocht de volgende dag voort te zetten. Om Italiaanse verleiding te weerstaan moet je sterk zijn.

Een stuivende sneeuwgraat

De honger naar het Italiaanse ijs op de top van de Groppera roept en ik vervolg mijn route de berg op, nu noordwaarts vanuit de hut steil bergop. Het gefluit van een dikke alpenmarmot vanaf een hoge steen waarschuwt de andere "mormels" uit de groep dat ik eraan kom. Het pad klimt langs een watervalletje omhoog en mensen met hoogtevrees komen zeker aan hun trekken op dit met stalen kettingen gezeerde pad. Eindelijk maak ik weer serieus hoogtemeters. Aangekomen bij het bergmeer Lago Nero op circa 2400 meter hoogte heb ik de helft van de vijftienhonderd hoogtemeters onder me gelaten. Bij de bergmeertjes kom ik nog wat wandelaars tegen. Mijn lichtgewicht uitrusting verraadt mijn plannen niet en de wandelaars zeulen zelfs een grotere "pakzak" mee. Zodra het grote stuwmeer Lago di Lei in beeld komt moet er volgens mijn kaart een pad beginnen naar de top, zuiver naar het westen. Geen

pad, geen markering... Hoewel ik het niet zie zitten de laatste zeshonderd hoogtemeters door "wild terrein" te lopen, zit er niet veel anders op. Na honderd hoogtemeters zie ik toch een steenman staan en niet veel hoger kruis ik een pad met de bekende rood-wit markering. Het lopen wordt weer eenvoudiger en ik heb weer gelegenheid eens goed om me heen te kijken. Wat een uitzicht! Vergletsjerde toppen in de verte, groene dalen recht onder me, een stuivende sneeuwgraat een paar honderd meter boven me. Wacht eens even, stuivende sneeuw? Met de heersende westenwind beklim in de berg aan de lizijde en heb dus geen idee van de ontwikkeling van de windsnelheid. De stuifsnieuw verraadt een pittig windje. Mijn speedglider, een Gin Yak 18, kan wel tegen een windstootje dus ik maak me nog niet direct zorgen. De richting is in ieder geval nog goed!

Nieuwsgierige steenbokken

Het pad gaat nu schuil onder een met sneeuw gevulde geul en ik klauter door de slappe sneeuw verder. De top lijkt nu voor het grijpen maar mijn hoogtemeter geeft aan dat ik nog honderdvijftig meters te gaan heb. De top blijkt een lange naar het westen oplopende graat te zijn, vervuld met pistegereedschappen, sleepliftjes en restaurants. Omdat er geen mens te bekennen is heeft de top iets weg van een spookstad, een vinex locatie halverwege een reguliere werkdag. Ploegend door de slappe kniediepe sneeuw baan ik me een weg naar de westflank, voorbij het kabelbaanstation naar de enige spot die ik eventueel als startplek kan aanmerken. Een twintig meter lange sneeuwhelling, daarboven onbegaanbaar en daaronder een klif.

Vijftig meter rechts de kabels van de kabelbaan, vijftig meter links grote rotsblokken met steenbokken. De steenbokken staan geïnteresseerd te kijken naar wat ik van plan ben. Van stuivende sneeuw is geen sprake meer, de wind is gaan liggen maar uit het dal komen, met vaste regelmaat, nog wat thermische pufjes omhoog. De avond begint en het ziet er naar uit dat ik vrij vlot moet starten als ik nog weg wil komen met mijn speedglider.

Toch neem ik even de tijd de situatie vanuit een helikopterview te benaderen. Startkoorts is na zo'n tocht niet ongewoon. Tien minuten vliegen is nou eenmaal aantrekkelijker dan twee uur omlaag lopen en je hebt er immers zo hard voor gewerkt, toch? Kom je hier vers uit de kabelbaan stappen had je gewoon van het uitzicht genoten en je scherm misschien niet eens uitgepakt. Mijn scherm ligt klaar, alles gecheckt, de steenbokken kijken aandachtig... De zon komt achter de wolken tevoorschijn en binnen een paar tellen komt er weer een briesje langs de helling omhoog. Het lichte kleine scherm staat al snel boven mijn hoofd en met drie grote stappen ben ik weg. Heerlijk en geweldig, die beloning om na een urenlange beklimming de berg via de "achterdeur" te verlaten. Mijn scherm heeft een glijgetal van vier als ik zuinig vlieg, dus een lange vlucht zal het niet worden. Met het Italiaanse ijs nog onder mijn schoenen land ik naast een windvaan op een soort helikopterplatform langs de weg in Madesimo. Vier uur omhoog lopen en in nog geen tien minuten naar beneden, je zou er een jetlag aan overhouden. Ik vouw het lapje stof bij elkaar, keer mijn harnas om tot dagrugzakje en wandel de eerste de beste ijssalon binnen: "Buona sera, due gusti per favore... stracciata e cocco... grazie mille!"